

get Tilslutning til disse Nedskæringsplaner. Jeg er endogsaa forberedt paa, at han vil sige: bort med alle Tilskud, for der er ikke een, men mange Landmænd, der har sagt til mig, efter at jeg er blevet Minister: det første, du har at gøre, er at skære alle Tilskud væk, som Landbruget faar. Det er der mange, ikke mindst Gaardmænd, som har sagt til mig.

Nu ved jeg vel, at man holder ikke af, at det kaldes Tilskud eller Understøttelse, som Landbruget her faar; man vil gerne sige, at det er Fragtlettelse. Men det er jo det samme, Staten kommer af med 1 Mill. Kr. til enkelte Landbrugere, og det er ikke her saaledes som ellers ved Understøttelser, at man giver større Understøttelse, jo fattigere vedkommende er; her gaar man den modsatte Vej, saa godt som, idet man har hævdet det Princip, at jo flere Tønder Land en Mænd har, desto større Tilskud skal han have.

Det ærede Medlem Hr. Holdgaard var ogsaa inde paa Spørgsmaalet om Ekspropriation af Mergellejer. Det ærede Medlem havde den Opfattelse, at det store Tilskud, der af Statskassen gives til Mergeltransport, var medvirkende til at fordyre Mergelen for dem, der skal bruge den, og jeg er enig med det ærede Medlem i, at der er Fare for, at disse Tilskud netop kan faa det Resultat, og det var jo ikke Meningen med dem. Hvis det er rigtigt — og der er mange, der har hævdet, at saaledes er Forholdet —, at det Tilskud, der gives fra Statskassens Side, giver større Efterspørgsel efter Mergel, saa vil det altsaa sige, at det giver højere Priser paa Mergel, og Statstilskuddet bliver i Virkeligheden et Tilskud, som de, der tilfældig ejer disse Mergellejer, kan udnytte og faa en stor Del af i deres egne private Lommer. Og det var dog ikke Meningen. Jeg vil derfor gerne være med til at gennemføre en saadan Ekspropriationslov; men jeg ved af Erfaring, fra Udtalelser af ærede Medlemmer ogsaa i dette høje Ting, at der er megen Modstand mod Ekspropriationslove, og jeg vil derfor opfordre det ærede Medlem Hr. Holdgaard, som forleden fortalte os, at han var Medlem af Hedeselskabets Bestyrelse — og jeg kender det ærede Medlem gennem

flere Aar og antager derfor, at det ærede Medlem er et meget indflydelsesrigt Medlem indenfor Hedeselskabets Bestyrelse —, til at gøre sin Indflydelse gældende indenfor dette Selskab og faa det til at fremkomme med en Anmodning til Landbrugsministeriet om at udarbejde et Lovforslag om Ekspropriation af Mergellejer. Det ærede Medlem kan være overbevist om, at hvis det lykkes ham at faa en saadan Anmodning fremsat fra Hedeselskabet, skal han finde mig villig til at fremsætte Lovforslag hurtigst muligt. Og jeg føler mig ogsaa overbevist om, at hvis det lykkes ham at faa et saadant Ønske fremsat fra Hedeselskabet, vil Forslaget faa en let og hurtig Gang gennem dette høje Ting.

Jeg skal slutte disse Bemærkninger om Nedskæringsspørgsmaalet med at sige, at naar vi Landbrugere taler om, at Landbruget er det bærende Erhverv, og at vi ikke ønsker at modtage nogen Støtte, saa bør vi ogsaa være de første til at bringe Ofre for at skaffe Balance for Statskassen under de nuværende vanskelige Forhold for den, navnlig i en Tid, hvor Landbruget arbejder under meget gunstige Forhold. Det forekommer mig, at saa har vi saa meget større Ret til at komme til de andre Erhverv, til Statskassen, til Samfundet i en eventuelt kommende Nedgangsperiode for Landbruget og sige: I en saadan Periode maa I være villige til at yde Landbruget Støtte af en eller anden Art. Det synes mig, at det gamle Ord, at man ikke paa een Gang kan blæse og have Mel i Munden, ogsaa gælder i dette Forhold. Man kan nu en Gang ikke hævde, at Landbruget er det bærende Erhverv, og saa ikke gaa med til de her foreslaaede Nedskæringer. Man kan ikke hævde, at Landbruget ingen Støtte ønsker, og saa kræve flere Tusinde Kroner udbetalt til enkelte Gaardmænd til Mergling af deres egen Jord. Man kan ikke hævde, at man ikke vil være med til at gennemføre nye Skatter, samtidig med at man kræver Balance i Statshusholdningen og ikke vil gaa med til den Slags Nedskæringer. Man kan efter min Mening ikke hævde, at Grænsen for Samfundets Evne til at bære sociale Udgifter er naaet, samtidig med at man kræver, at Land-